

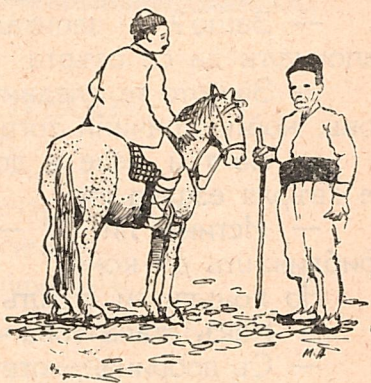

да подскача, да се изправя на преднитѣ си крака и това продължило дотогава, докато ездачътъ билъ хвърленъ въ единъ дълбокъ изкопъ. Оттамъ едва го свѣстили съ вода и едва го дигнали на нозетѣ му.

— Не ми трѣбва такъвъ лудъ конь! — казалъ той и си заминалъ.

Селянинътъ уловилъ коня и пакъ зачакалъ. Тогава къмъ него отишълъ единъ човѣкъ, който презъ цѣлото време наблюдавалъ всичко.

— Защо искашъ да продадешъ този конь на другитѣ? Той е зълъ и буенъ и може да причини още по-голѣми беди навсѣки, който го купи. Защо искашъ да пустнешъ злото и въ другъ домъ?

Така казалъ човѣкътъ и си заминалъ.

Като останалъ самъ, селянинътъ се замислилъ.

— Наистина, — казалъ си той — голѣмо зло е този конь. Той направи неджгавъ едничкиятъ ми синъ. Ухапа по лицето дъщеря ми и я обезобрази. Ритна жена ми и тя е още на легло.

И съ тѣзи мисли той се върналъ въ кжщата си.

Но на другата сутринъ той не влѣзълъ съ камшикъ въ обора. Злиятъ конь, като видѣлъ това, оставилъ спокойно да го приближатъ. Селянинътъ се почудилъ и радостно потупалъ коня по шията. И така съ добромъ коньтъ започналъ да се промѣня. Той престаналъ да хапе, да рита и да хвърля ездача си. Работата на селянина тръгнала на добре, и той билъ радостенъ и доволенъ.

Единъ день, когато селянинътъ отивалъ съ сжщия този конь до близкия градъ да купи нѣщо, срѣщналъ го на срѣдъ пжтя човѣкътъ, който го бѣше запиталъ нѣкога: защо иска да пустне злото и въ другъ домъ.